

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3596/2019
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радивоје Зекић, адвокат из ..., против мал. тужене ББ из ..., коју заступа законски заступник мајка ВВ из ..., чији је пуномоћник Јелена Бешлин, адвокат из ..., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 159/19 од 14.03.2019. године, у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 159/19 од 14.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П2 349/17 од 13.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да на име доприноса за издржавање своје ћерке, малолетне тужене ББ, плаћа месечно 10.000,00 динара почев од 13.12.2017. године, као дана подношења тужбе, најкасније до 10. у месецу за текући месец, с тим што би се обавезао да доспеле а неисплаћене рате плати одједном са законском затезном каматом од доспећа сваке појединачне рате до исплате и то уплатом на текући рачун законске заступнице – мајке малолетне тужене, све док за то постоје законски услови и до другачије одлуке суда, чиме би се у погледу висине издржавања изменила пресуда Општинског суда у Вршцу П 1461/09 од 24.12.2009. године, као и да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 39.400,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 159/19 од 14.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П2 349/17 од 13.11.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС"бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 396. став 1. ЗПП, на коју се указује у ревизији јер је другостепени суд оценио битне жалбене наводе. Такође се у ревизији указује и да је образложење другостепене пресуде нејасно, неразумљиво и противречно само себи што би представљало битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, ова повреда поступка није прописана као разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Општинског суда у Вршцу П 1461/09 од 24.12.2009. године разведен је брак закључен између тужиоца и ВВ, малолетна тужена, ћерка тужиоца, рођена ... године је поверена мајци на самостално вршење родитељског права, а тужилац обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетне ћерке плаћа 30% износа месечне нето зараде и то почев од 12.11.2009. године, па убудуће док за то буду постојали законски услови или док постојећа одлука не буде измењена судском пресудом. Тужилац је 30.04.2010. године закључио брак са ГГ и у браку је рођено двоје деце – ДД ... године и ЂЂ ... године. Тужилац са супругом и малолетном децом станује у двособном стану у власништву мајке своје супруге, са којом живе у заједничком домаћинству. Малолетна ћерка тужиоца, тужена ББ, са мајком живи у једнособном стану, који су им уступили на коришћење родитељи тужиоца и за који законска заступница малолетне тужене плаћа комуналије у висини од 12.000,00 динара месечно. Мајка малолетне тужене је запослена у пекари, где остварује месечне приходе од 27.000,00 динара. Потребе малолетне тужене на годишњем нивоу су 16.884,00 динара за уџбенике, 8.100,00 динара за екскурзију и 2.600,00 динара за школски прибор. На месечном нивоу издаци за малолетну ББ су 200,00 динара за џепарац, часове енглеског језика 1.400,00 динара, ужину 1.000,00 динара и хигијену 3.000,00 динара, као и друге потребе у укупном износу од 8.000,00 динара. Тужилац и његова супруга су запослени у „ЕЕ“, супруга зарађује између 60.000,00 и 65.000,00 динара месечно. Тужилац има здравствене проблеме кардиолошке природе и у периоду од октобра 2017. године до краја марта 2018. године је био на боловању. Месечна зарада тужиоца је преко 60.000,00 динара, а потребе његовог домаћинства је проценио на 90.000,00 месечно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев којим је тужилац тражио измену одлуке о висини доприноса за издржавање малолетне ћерке тако што би уместо 30% износа месечне нето зараде, који је утврђен ранијом пресудом, плаћао 10.000,00 динара месечно.

Породични закон у члану 164. прописује да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

По оцени Врховног касационог суда, на страни туженог се нису промениле околности на основу којих је донета претходна одлука о висини доприноса за издржавање малолетне тужене ББ, у смислу члана 164. Породичног закона, које би

оправдале смањење висине издржавања. Чињеница што тужилац има законску обавезу да доприноси издржавању још двоје малолетне деце, није од утицаја на смањење обавезе тужиоца да доприноси издржавању малолетне тужене у висини од 30% од својих месечних примања. Наиме, у време када је донета претходна одлука, тужилац је била дете мањег узраста чије су и потребе биле мање, а сада је утврђено да се њене потребе задовољавају износом од 28.000,00 динара. Притом су судови утврдили да тужилац са супругом остварује месечне приходе од око 120.000,00 динара, те да за задовољење потреба њихове породице треба 90.000,00 динара. Приликом одлучивања судови су правилно ценили да тужилац има здравствене проблеме, због којих је у одређеном периоду био на боловању, али у тој ситуацији се смањује и висина доприноса за издржавање малолетне тужене, имајући у виду да је издржавање одређено у проценту од остварене зараде тужиоца. Тужилац иначе није радно неспособан, тако да износ досуђен на начин како је то одлучено ранијом судском одлуком, неће угрозити егзистенцију како тужиоца, тако ни малолетне деце према којој такође има законску обавезу издржавања.

Нижестепени судови су правилном применом критеријума прописаних чланом 160. Породичног закона у погледу потреба малолетне тужене као повериоца издржавања и могућности тужиоца као дужника издржавања одлучили о издржавању и закључили да је висина издржавања одређена претходном одлуком у складу са чланом 162. став 2. Породичног закона, тако да нема потребе за променом висине издржавања и одређивањем у фиксном износу од 10.000,00 динара, јер на страни тужиоца нема промењених околности у мери која би оправдала промену претходне одлуке о издржавању.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић